

Arrest

nr. 237 632 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. DANEELS
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigereze nationaliteit te zijn, op 5 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 232 342 van 6 februari 2020.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 27 december 2019 geïnterpelleerd door de politie van Leuven.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 14 januari 2020 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan op 15 januari 2020 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Leuven op 27.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn/haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: I. O.

geboortedatum: 17.04.1964

geboorteplaats: /

nationaliteit: Niger

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Volgens de dokter die de betrokkene op 07.01.2020 in het gesloten centrum van Brugge heeft onderzocht, vertoont mevrouw een psychotische kwetsbaarheid. Ze heeft vaststaande overtuigingen die niet stroken met de realiteit. Volgens de dokter, is mevrouw haar psychotische kwetsbaarheid ernstig, in die mate dat het voeren van een gestructureerd gesprek - een hoorrecht vragenlijst bijvoorbeeld - nagenoeg onmogelijk is. De dokter formuleert, omwille van haar psychische toestand, dan ook een negatief advies betreffende de afname van een hoorrecht. Volgens de dokter, zijn er geen contra-indicaties voor de repatriëring van de betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen medische documenten, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, de noodzaak van een behandeling of opvolging of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Gelet op het feit dat Frankrijk een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending

van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Deze beslissing houdt bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM in. Volgens het dossier van de betrokkene, heeft zij twee kinderen die in Frankrijk wonen. Zij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor haar om zich in Frankrijk te vestigen. Betrokkene haalt aan twee kinderen te hebben in Frankrijk. De familiale omgeving kan ter ondersteuning van haar re-integratie dienen. De betrokkene is niet in staat een samenhangend verhaal te vertellen en dat het vooral aan ons is om Frankrijk voor te stellen - ook al is het contact met haar kinderen beperkt - dat de kinderen verenigd kunnen worden met inachtneming van artikel 8 van het EVRM. Plus in de hoop dat er in Frankrijk voldoende zorg en begeleiding voor haar te vinden is, aangezien ze in België op straat leeft.

Deze beslissing houdt bijgevolg geen schending van artikel 3 en 8 van EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd voor de eerste keer in België geïntercepteerd op 06/04/2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09/07/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

- 1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd voor de eerste keer in België geïntercepteerd op 06/04/2018. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

- 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 09/07/2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
(...)”*

1.3. Met arrest van 6 februari 2020 met nr. 232 342 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de punt 1.2. genomen beslissing verworpen.

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 4 februari 2020 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan op 5 februari 2020 in kennis gesteld.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De vordering dient een aanvechtbare rechtshandeling tot voorwerp te hebben. Bovendien dient de vordering gedurende het volledige verloop van de procedure, en totdat het beroep is afgehandeld, zijn voorwerp te behouden.

2.2. Uit een mailbericht van de verwerende partij van 5 februari 2020 blijkt dat er in hoofde van verzoekster een nieuwe beslissing werd genomen *“die in de plaats komt van de vorige”*.

2.3. Uit het mailbericht (zie punt 2.2.) leidt de Raad af dat de ‘eerdere’ beslissing van de gemachtigde van de minister van 14 januari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) door het bestuur impliciet, doch zeker, werd ingetrokken (cf. RvS 12 januari 2017, nr. 237.014). Met arrest nr. 232 342 (zie punt 1.3.) oordeelde de Raad, weliswaar *prima facie*, dat dit beroep zijn voorwerp in de loop van de procedure verloren heeft waardoor de vordering doelloos is geworden (cf. RvS 30 mei 2000, nr. 87.671; RvS 31 mei 2010, nr. 204.504). Dit arrest is thans definitief.

2.4. De Raad herneemt dat de bestreden beslissing als ingetrokken moet worden beschouwd omdat uit het administratief dossier blijkt dat er later, op 5 februari 2020, een beslissing werd genomen tot afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2.5. Ter terechtzitting, op het voorgaande gewezen, stellen beide partijen dat de bestreden beslissing inderdaad als ingetrokken moet worden beschouwd.

2.6. De Raad benadrukt dat de intrekking van een beslissing tot gevolg heeft dat die beslissing *ab initio* uit het rechtsverkeer verdwijnt (RvS 20 mei 2003, nr. 119.574), zodat het bestuur hieraan geen rechtsgevolgen meer kan verbinden.

2.7. Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. BEELEN